

HATÁRESET

*„...a legnagyobb jót
a gyilkos teszi. //
megmenti a rítát további
rútságától s a szépet attól
hogy elveszítse szépségét.”
(Nyilas Atilla: A TERMÉSZETRŐL)*

pedig annak a nyárnak rendben voltak a referenciái
mielőtt bemocskolod fogadd el: ellenértéke volt mindennek
feltörtem és elosztottam a múltat
a vitaminhiányos érveket a tapintatos délutánokat
amikor árnyékaikat megnyitották a fák
értsd meg: már nem tudok veled mit kezdeni
kurvák sirámain hallgatom
szerintük Isten is piros lámpás házban lakott
ideiglenesen szabadlábbon a félelem
ellenség csak bennünk van
s a kegyetlen jószág ölében
de a lényeket akkor sem tudom megfejteni
azt a délutánt érvénytelenítette az az eltévedt mozdulat
amikor meghitten megérintetted az arcát
ne fogd le a kezem
harcra születünk véres gyilkolásra
te is merényletet követtél el
azóta lakhatatlanok álmok
már nem tudhatom hozzám jöttél-e vagy csak felém
s hogy akarnám-e még a semleges irányt
vagy egy másik igeidőben a szemnek láthatatlanul
penészedni dobozba zártan egy idegen világban

Limpár Ildikó

IMA

Itt vagyok megint. És te? Te itt vagy?

Szívem sokat töprengett azon, hogy is van ez. Néma vagy, akár a festetlen fal. Kemet egész földje szól hozzád, te fülébe suttogsz, de nekem, úgy tűnik, nem válaszolsz. Ez lenne a bizonyítéka annak, hogy tudod, amit még el sem mondtam, tudod, hogy törvényed szerint nem vagyok válaszra méltó? Ez lenne hát a bizonyítéka annak, hogy létezel?